

nor kunna få stöta egendomar, och wisa handels-
 werck, manufacturer m. m., de då icke såsom sådas-
 na åtminstone kunna få wälja riksdagsmän. Was-
 to utslöt derifrån inga andra än slafwar. Men
 drängar, torpare, gesäller och soldater m. fl. kunna
 wäl icke så anses, när representation förändras?
 Eller kan ibland dem sedan icke finnas någon, som må
 anses så klof som han hittills varit ansedd? Skul-
 le det wara så orätt (det är icke att frukta) om
 någon röft af dem stundom höjdes emot den klas-
 sers förtryck och depotism, som kallas husbönder och
 öfwerbefäl? Det är således ett stort antal, som går
 bort af de alla som skulle representeras. Skall det-
 ta bortwifande icke anses som följd af ständsstil-
 nad? Kunde icke drängen, torparen, soldaten m.
 fl. så sätta Karl i stället för sig om han blefwe
 wald? Embetsmannen bibehåller sin tjenst, och går
 ifrån sin tjenstgöring utan af honom fordra substi-
 tut wid sådant tillfälle. Ännu mer, jag tror att
 gamla så bönder och prestes skulle wid den nya re-
 presentation blifwa utwalde. Men jag ser Thorilds
 så kallade grinare möta mig. Jag skall då öf-
 mjukast finna nya representation fullkomlig. Till
 den wätjes utan all corruption och arga list, endast
 dugliga och patriotiska medlemmar, som i sina dis-
 cussioner aldrig nyttja magtspråk eller öfdragsams-
 het, utan som med lugn och tålmod afhöra andras
 meningar, och kunna frångå sina egna d. w. s.
 kunna öfwerbewisas, medlemmar som agera, icke
 som nu stundom, consilio atque sapientia, utan sa-
 pientia atque consilio m. m. Niskedom och starka
 tungor komma icke längre, än forfrighet och tydlig-
 ga bewis, äretitlar och hederstucken blifwa utan in-
 stytelse, filosofhen och den lärde gåtta mera. Lik-
 wäl anar det mig att mistag der också skola föres-
 falla, lika så stora som nu, åtminstone blifwa icke
 alla då nöjda mer än nu. Multa reascentur, quæ
 jam cecidere, cadentque, säger Horatius, och det
 tror jag tillhör vår sublimariska werld tills wida-
 re. Allt hwad wi företaga oss tid förbättring af
 våra samhällen, är mer och mindre lyckadt pallias-
 tiv, det enda mebel, som är radicallt, är sann och
 verklig religion, när den kommer hos repres-
 sentanterna faller allt annat till.

Den nattliga dronbigten.
 (Slut fr. No 77)

Sfrån, som jag tyckte, en windschammare, der lju-
 set ännu brann, förmärkte jag en af mina bekant-
 ta, stadd i sömngående. Jag såg honom pådraga
 ett par swarta silkesstrumpor, påsätta sig en prest-
 frage och prestkappa. Detta förundrade mig så myc-
 ket mer, som jag aldrig sett honom i denna drägt
 oftare än i kyrkan. I sömnen hörde jag honom
 tala om uppwaktningar, och huru han önskade blif-
 wa Distrikthef wid Tullverket. Emellanåt be-
 klagade han sig öfwer en medtäflare, som varit öf-
 werste wid något regemente, och kommit på balance.
 Efter en stund stannade han lifsom i ett djupt be-
 grundande, hwarpå han bugade sig, som jag kunde
 tycka, för kackelugnen in i rummet, och anhöll i de
 mest rörande ordalag, att i fall Tullscheskpet skulle
 mislyckas, han måtte blifwa hugnad med en Post-
 mästare tjensst. Jag skulle ej så wänas öfwer att
 man kan drömma dyligt, om jag ej med säkerhet
 hade mig bekant, att mannen icke duger till nå-
 gondera af ifrågawarande syftlor, och att han med
 fullt allwar ytrat till mig, att han med det första
 ämnar söka pastorat, hwartil Grefwinnan N. N.
 lofwat gifwa sitt förord, emedan hon, såsom slågt
 till Hofmarskalken B. B., och cousin med Genera-
 len F. F., hade stora liaisonger till Hans Excel-
 lence N. N. och desutom self ej wore utan partier.

I en rak motsats mot detta war ett annat upp-
 träde längre ned till wensler. Jag hörde nemligen
 en Capita in i stinhårda sömnen predika i den
 mest storpa ton mot ekysthet och ett omättligt les-
 werne. Jag hade af hjertat önskat, för uppbyggels-
 sens skull, att flere än jag wid tillfället besunnit sig
 närwarande. Han teqnade dessa laster med så na-
 turliga färgor, att ingen, icke en gång en 15 års
 flicka skulle kunnat mistaga sig. Jag anar, att
 denna predikan egentligen war ställd mot ett sa-
 midt fruntimmer, hwilket bodde i wärsöfwer, och
 wiserligen kunde wara denna stälsherdas får, men
 ej herdinna, ty hon war gift. Det har sederme-
 ra fallit mig ut, att mannen eger djupa kunskaper,
 emedan han, midt under talet, stötte på en beräts-
 telse som finnes hos Teropias Decanus. Han förs-
 måter, att man fordom brukade hålla för de adbens

des ögon ett swinhuswud för att röra dem, och erinra derom, att de werkligen woro, sanningen att säga, till sitt lefwerne äkta epikureiska fyrfotadswade djur. Som min sömntalande man ej för tillräcket gde något sådant till hands, hörde jag honom presentera sitt eget huswud, pekande på detsamma med båda händerna. Den sköna öppnade härwid sönstret och bad honom vara god under sin botspredikan sitta upp, för att absolwera henne. En stund derefter mötte jag hennes kärlekslige man, hwilken ledsagade en skådespelerka, som gått wille, h'm till sitt logi. Jag nämner denna händelse, emedan detta är ej den första kristliga gerning, hvarsför han förtjenar allmän aktning inför publiken.

På en skofsten hade bortåt Gustaf Adolphi torg, en sotare, tror läsaren, nej, en besjernad man, placerat sig. Han satt grense öfwer sjelfwa skofstenspipan med en trefantig hatt på sig. Från höjden nedswälwade mot mig följande oration: "Det förhåller sig med den, som will upp i werlden, på samma sätt som med en sotare. Det gifwes ingen annan wäg till åran's thron än den swarta. Wår själ må vara eller synas vara så snöhwit och obesläktad som helst, så blifwer hon liksom sotarens kropp, innan hon uppkommit, alldeles swart och nedstod." Han wisade härwid på sina händer, ansigte och armar. Denna uppriktighet satte mig werkligen i förlågenhet, då jag wet, att mannen under sitt wakande tillstånd påstår raka motsatsen. Jag tillropade honom till swar orden ur Macbeth: En skål watten, huru lätt renar den icke denna synd. Han nickade ett stumt bifall och jag gick.

I ett annat hus hörde jag ömsom ett skällande, ömsom ett råmande ljud. Jag igenkände strart min goda wån J., hwilken såsom en lyellig idyllisk poet, säkerligen höll på i skynnen att arbeta in i sitt poem en hop fyrfota djur, för att förhöja det hela af taffan, såsom ett ägta konststycke af naturligt enfalt och sentimentalt huslig landtlefnad.

På Norra slagtarhusets dörr höll en man på att förskäffa sitt kött. Jag beklagade hans outtröttliga bemödan, som syntes gifwa föga hopp om framgång, och igenkände häri, den menliga swagheten, som widläder oss alla. Just som jag

bortgick, sade mannen till sig sjelf, emedan du ändå wisat en god wilja (han menade förmodligen sin kropp) så bjuder jag dig i dag på frukost å den nya, superbt inredda källaren.

I en brödlår in på en gård höll en man på i fjortårmarne med en likpredikan öfwer soporne. Här sade han, ser jag samlade framför mina ögon både förnåma och gitsoppbr. Stoftet af den skönas sötter och mjöjan af den wedersuggligaste kärings, kyssa hwarandra i denna lår. Dunet af en Generals wajande sjädrar och strån från hans kammarjänares rakborste, wisnade blommor kring det nyfödda barnets wagga och förtorkadt granris efter det förmyltnade lifet, sönderrisna kärleksbiljetter, som afgjort twänne hjertans, och förkastade dagblad, som afgjort hela statens we eller wål, kanten af fattigdomens möglade commissbrödd och tollstewarten af rikedomens säkrade thebrödd, allt ligger här om hwart annat. Hwad ären i dock nu i eder stolthet eller ringhet annat än sopor? Så förbytes allt. Och sjelfwa du, o sopqwast (härwid upplystade han qwasten) hwad blifwer slutligen ditt öde? Till en tid har du den hedern att bortsoya alla dessa föraktliga och förgångliga ting, till dess du sjelf, såsom utnd.t och caßerad, begrafwes i samma lår.

Jag hade werkligen önskat längre sköda denna min sömngångare, om ej klockan nu slagit ett, och påmint mig att wända hem till mitt logi.

På tidningen Kometen för sednare hälften af året 1827, eller ifrån den 1 Juli, kan med 2 R:dr 24 §. Banco, praenumereras i Herr Norrmans och Engströms Bokhandel. Res. resquirenter i landsorterne betala ferstidigt affändnings- och fördelningsarswode.

Stockholm,

Elméns & Granbergs tryckeri.

R o m e t e n.

N:o 79.

Onsdagen den 3 Oktober 1827.

Herr Lings Gymnastik.

Herr Professor Ling ämnar fram på hösten utvidga sin Gymnastik på det sätt, att den så kallade fäktsalen kommer att för dem, som så åstunda, och hvilka äro i behof af medicinsk Gymnastik, hållas till handa, och härigenom vinnes den förmon, under en fuktigare och kallare årstid, att detta rum kan eldas. Det är bekant, att det nuvarande rummet icke äger eldstad, och i det stället det nu är, kan en sådan omöjligen derstädes göra någon nytta. Då hittills i jämförelse med många andra mindre vigtiga inrättningar, staten ej med synnerligt rika tillgångar försett Gymnastikinrättningen, är det så mycket mer afkningsvärdt af Herr Lings ihärdighet, att häraf icke afsträkas. Den svåraste motståndaren är emellertid besegrad: nemligen fördomen. Medan 1821 utträdde Professor Gadelius om Gymnastiken i sin årsberättelse följande:

Gymnastikens inflytande så väl på hellsans behållande som sjukdomars botande, har alltid varit erkänd, ehuru ej sålän försummad. Hvar och en vinner muskelsyrka genom öfning, och det företrädesvis i de muskler som öfvas. Deremot förkamas all irritabilitet eller muskelkraft genom lättja och överksamhet, och denna lamhet sprides från de irriterbara till de med dem intimt förenade reproductiva och sensibla fenomenen. Öfningen måste likväl afpassas; ty för stark ansträngning uttömmar kraften. Genom rörelser leswa vi, bestämma vår överksamhet, söka vår föda och tillfredsställa våra behof: genom dem utbildas kroppen häft och förnämligast; digestionen stärkes, omloppet och andedrägten befördras, bröstet utvidgas, blodet beredes sålunda kraf-

tigare och med mera frådämne, hvarigenom nutritionen för musklerna ökas, och irritabiliteten tilltagger, afföndringarne och utödmningarne se ordentligt; ljusets strålar passas inom det rörliga ögat och ljusets strålar modifieras genom inre örats rörelseorganer. — I bland medicinsk Gymnastikens hufvudsakliga föremål är äfven ett, att genom rörelser få tröfsta och vonställda lemmar i sin rätta ordning.

När en dag Gymnastikens vetenskap blir ett rik och bestämt följ för ytterligare forskningar, då skall dess konst i samma mån blifva användbar och vigtig för statens allmänna och medborgarens enskilda hälsotillstånd.

Nu mera finnes det troligen ingen, som på fullt allvar skulle vilja påstå Gymnastikens onyttighet eller till och med skadlighet, som fordom en vis man vid ett tillfälle, då han åstādade en Gymnastikinrättning, utträdde. *) Men dermed är icke allt afslutit. Enligt instruktion för bildandet af lärare, får ingen etas blera sig såsom sådan, utan genomgående af en vis cotrs i Anatomi och Chemi, oberäknadt den undervisning han har att upphämta vid selska Centralinstitutet. Men det är naturligt, att så länge icke medel till underhåll, under vistandet i hufvudsstaden för att inhämta de nödiga kunskaperne, gifvas för lärare från landsorterne, kan man ej förmoda att Gymnastiken erhåller utom Stockholm nå-

*) Vid åsynen af knorren och stigarne, hvarl han såg ungdomen klänga, utropade han: Detta är ju ett gädd till stälmar i förhand. Ifrån att klänga i rep, lära de sig att klänga in genom fönster och sjöala! Nej, alldeles stolta mina barn gymnastikera.

gon synnerlig fart. Desutom är icke eller hoppet för ljusare utsigter i framtiden synnerligen stort för en sådan lärare. Han räknar af all sin möda intet annat, än den möjliga, merendels obetydliga lön ett lärowerk kan åstadkomma. Härigenom ser han sig nödsakad att sysselsätta sig med andra bindningsfång, utan att odeladt kunna uppoffra sin tid åt vetenskapen och konsten, eller också tvingas han att efter några år se sig om efter något bättre. Hvad är icke widgjordt till befrämjande af wärelunderwisingsskolor i landet? Löner, befodringsrätt, dubbla år, och hünter wet allt hvad, och detta må wist icke kländras, men önskeligt wore, att en närmare uppmärksamhet åsven fastades wid en högst vigtig del af uppoffran, nemligen Gymnastiken. Skall möjligen vår nations fysiska förslappning botas, så är Gymnastiken dertill ett hufwudmedel. Hvad den werkat i medicinsk hänseende kunna mångaldiga händelser besyrka.

(Forts. e. a. g.)

Fragmenter ur Shakespeares Komedie: Timon af Athen.

Nämnde komedi synes hafwa sin upprinnelse från en af Lucani dialoger: Timon eller människohataren, och Antonii lefnad af Plutarhus. En bitter satir på käfängligheten af en lycka, som endast har sin grund i yltre, jordiska och tillfälliga förmåner, utgör des hufwudkarakter.

Hufwudpersonen är Timon, en Atheniensare, af en wet godhjerterhet, som gransar till swaghet. I tjusningen af att se sig ökad och åstad, bortsläpar han sina ofantliga rikedomar på eländiga smickrare, med hvilka han sammanleswer i ett surrande och yppigt lif. Störtad i fattigdom genom sitt dåraktiga föfveri, öfwergifwen af folket, som i hans wälmakt för gudade honom, blir han slutligen en människofjende, hvilken hatar och misstror allt, till och med sin redlige tjenare, som uppsöker honom i hans olycka.

En annan märkwardig karakter har författaren framställt i filosofen Demantus, hvilken i allt affekterar att vara en öföfsad människoföraktare, som ser i hwar och en blott en afgrundsande och följer Timon i hans wälmakt såsom en bespots

tare, hwarunder han framkastar mången bitter sanning. Han twiflar på all mensklig redlighet och egenlyfta, och döer i sjelfgrämelse och förtwiflan.

Herrligt är åter troheten hos Timons tjenare, Flavius tecknad. De öfrige utom Alcibiades utgöra till det mesta smickerhopen, som omger Timon i hans wälgång. Deras individualitet är förträffligt skildrad. Wi wilja här införa till en öfriga Andra Scenen i Första Akten, som föreställer en tal i Timons hus.

(Musik af hoboer höres. En stor måltid serveras. Flavius och Andra besörja uppåhningen. Sedan inkomma Timon, Alcibiades (en Athenst fältherre), Lucius, Lucullus, Sempromius och andra Athenska Rådsherrar (alla smickrare och snyltgaller) samt Wentidius (hvilken Timon löst ur hån). Efter dem Apemantus med långsamma steg och dyfter uppsyn).

Wentidius.

Högaktningsswärde Timon, gudarne
Ha haft min faders älderdom i minne
Och kallat honom till den långa hwilan.
Han varit sådan såll, och gjort mig rik.
Som jag med tacksamhet är fastad wid
Ert ädla hjerta, ger jag dubbelt åter.
Med skyldig tack de fem talenterna
Som gjort mig fri.

Timon.

För ingen del min bästa
Wentidius, ni bebrar er på min wänskap;
Jag gaf af hjertat och för alltid. Hvilken
kan säga, att han gaf, då han tar åter?
Jag dörs ej härma de förnåmas spela.
Churu stönt än är en rik mans fel.

Wentidius.

En ädel sjät!

(Gästerna se alla wördnadsfullt på Timon.)

Timon.

Nej, wänner, artigheter
Uppåcktes först blott för att sätta glans
På matta gerningar, på hierisks betöning,
På tjenst, den blindarn ångrar, förrn han bjöd dem;
Men werklig wänskap har dem ej af nöden.
Sitt ner; ni är min lycka mer wälkomna
Än lyckan mig.

